

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 7 stycznia 2020 r.

DIH-3.709.47.2019.IJ

DECYZJA DIH - III/43/2019

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r., poz.1668), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji – zarządzenia usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 3 września 2019 r., na mocy którego zarządzono usunięcie nieprawidłowości stwierdzonych w trakcie kontroli w obiekcie świadczącym usługi hotelarskie "Hotel-s Kelman" w Nowej Soli (...), należącym do K. K. prowadzącego działalność pod firmą Hotels Kelman K. K. w Nowej Soli, polegających na:

- 1) używaniu prawnie chronionej nazwy „hotel” w obiekcie „Hotel-s Kelman”, bez decyzji marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce położenia obiektu, wbrew przepisom art. 43 ust. 1 w związku z art. 36 pkt 1 i art.39 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 238),
- 2) niezgłoszeniu świadczonych usług hotelarskich do ewidencji prowadzonej przez Prezydenta Miasta, wbrew przepisom art. 39 ust. 3 w związku z art. 38 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 238),
- 3) niespełnieniu wymagań przeciwpożarowych poprzez nieokazanie opinii właściwego miejscowo komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej lub osoby wykonującej czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej, wbrew § 4 ust. 2 pkt 2

rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z 19 sierpnia 2004 r. w sprawie obiektów hotelarskich i innych obiektów, w których są świadczone usługi hotelarskie (Dz. U. z 2017 r. poz. 2166).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach od 5 do 24 kwietnia 2019 roku inspektorzy reprezentujący Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wlkp., zwanego dalej: „Lubuskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”, przeprowadzili kontrolę legalności i prawidłowości wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę Pana K. K. prowadzącego działalność pod firmą Hotels Kelman K. K. w Nowej Soli, w obiekcie świadczącym usługi hotelarskie, oznaczonym nazwą „Hotel-s Kelman” mieszczącym się w Nowej Soli, zwanego dalej: „stroną postępowania, kontrolowanym, przedsiębiorcą”.

Kontrolę poprzedzono zawiadomieniem przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 2 z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292) dalej: „Prawo przedsiębiorców”, w zakresie legalności i rzetelności przedsiębiorców świadczących usługi hotelarskie. Zawiadomienie zostało doręczone w dniu 27 marca 2019 r. Czynności kontrolne przeprowadzono w obecności kontrolowanego – K. K..

W ramach postępowania kontrolnego inspektorzy reprezentujący Lubuskiego WIIH stwierdzili, że w kontrolowanym obiekcie świadczone usługi w zakresie zakwaterowania.

W toku kontroli ustalono, że kontrolowany obiekt oznaczony był nazwą „Hotel-s Kelman”. Przedsiębiorca nie posiadał decyzji administracyjnej lub promesy o zaszeregowaniu obiektu do odpowiedniego rodzaju i kategorii oraz używał prawnie chronionej nazwy „hotel” bez decyzji marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce położenia obiektu. Nazwy hotel używano na zewnątrz budynku (na szyldzie znajdował się napis: „HK Hotel-s Kelman”), wewnątrz budynku (w recepcji na ścianie znajdował się napis „HK Hotel-s Kelman”, na wizytówkach, na stronie internetowej <http://hotelkelman.pl/> - używano nazwy rodzajowej „hotel”, co jest niezgodne z wymaganiami określonymi w art. 43 ust. 1 w związku z art. 36 pkt 1 i art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych (Dz. U. z 2019 r., poz. 238), zwanej dalej: „ustawą o usługach hotelarskich”.

Z uwagi na świadczenie usług hotelarskich bez decyzji marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce położenia obiektu, kontrole prowadzono pod kątem

spełniania wymagań ze względu na spełnianie dla innych obiektów hotelarskich. W tym zakresie stwierdzono, że przedsiębiorca przed rozpoczęciem świadczenia usług hotelarskich, nie zgłosił obiektu do ewidencji obiektów, prowadzonej przez prezydenta miasta właściwego ze względu na miejsce jego położenia, co było niezgodne z wymaganiami określonymi w art. 39 ust. 3 w związku z art. 38 ust. 3 ustawy o usługach hotelarskich.

Ponadto przedsiębiorca nie przedłożył kontrolującemu opinii właściwego miejscowo komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej bądź protokołu okresowej kontroli Państwowej Straży Pożarnej o spełnianiu w obiekcie wymagań przeciwpożarowych, o których mowa w § 4 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 19 sierpnia 2004 r. w sprawie obiektów hotelarskich i innych obiektów, w których świadczone są usługi hotelarskie (Dz. U. z 2017 r. poz. 2166) zwanego dalej: „rozporządzeniem w sprawie obiektów hotelarskich”.

W związku z popełnieniem wykroczenia z art. 60¹ § 4 pkt 2, pkt 2a i pkt 3 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz.U. z 2019 r. poz. 821 z późn. zm.) zwanego dalej: „Kw”, nałożono na stronę postępowania grzywnę w drodze mandatu karnego kredytowego w kwocie 400 zł. Strona postępowania nie przyjęła mandatu w związku z czym w dniu 24 kwietnia 2019 r. kontrolowany został przesłuchany w charakterze osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie. Kontrolowany skorzystał z prawa odmowy złożenia wyjaśnień w przedmiotowej sprawie.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli nr ZNU.8361.39.2019, który został, w związku z odmową podpisania go przez kontrolowanego, doręczony mu pocztą w dniu 9 maja 2019 r.

Pismem z 14 maja 2019 r. K. K. prowadzący działalność pod firmą Hotels Kelman K. K. w Nowej Soli wniósł zastrzeżenia do protokołu kontroli kwestionując w całości ustalenia faktyczne, zarzucając organowi pierwszej instancji brak obiektywizmu i uniemożliwianie swobodnego wypowiedzenia się stronie postępowania.

W piśmie z 30 maja 2019 r. Lubuski WIIH odniósł się do zastrzeżeń strony stwierdzając, że nie zgadza się z zarzutami. Strona postępowania uczestniczyła w czynnościach kontrolnych osobiście od ich rozpoczęcia do zakończenia, miała prawo składać wnioski dowodowe i wypowiadać się. W związku z powyższym Lubuski WIIH nie dopatrył się naruszenia zasad określonych w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 z późn. zm.) zwanego dalej: „Kpa” oraz innych przepisach prawa w toku przeprowadzonej kontroli w zakresie legalności i rzetelności świadczonych przez kontrolowanego usług hotelarskich.

W odpowiedzi, pismem z 25 czerwca 2019 r. strona postępowania ponownie wskazała, że pomimo formalnego pouczenia o przysługujących jej prawach i obowiązkach nie została rzeczywiście zaznajomiona z swoimi prawami. Ponadto wyraziła dezaprobatę wobec uniemożliwienia jej merytorycznego odniesienia się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, choćby przez jej przesłuchanie.

Pismem z 5 lipca 2019 r. Lubuski WIIH ponownie wskazał, że w trakcie kontroli inspektor zapoznał kontrolowanego z treścią protokołu. Jednocześnie wyjaśnił, iż nie wszczęto postępowania administracyjnego, w kwestii zaś stwierdzonych w toku kontroli wykroczeń poinformował kontrolowanego, iż może złożyć wyjaśnienia na piśmie.

Kolejnym pismem z 12 lipca 2019 r. strona postępowania podtrzymała swoje oświadczenia z wcześniejszych pism i wskazał, bez uzasadnienia, że ocena dowodów została dokonana nieprawidłowo, a sam materiał dowodowy nie jest kompletny, za co wina leży po stronie organu pierwszej instancji.

W piśmie z 26 lipca 2019 r. organ pierwszej instancji ponownie wyjaśnił stronie, że może złożyć wyjaśnienia na piśmie dotyczące popełnionych wykroczeń.

W dniu 5 sierpnia 2019 r. Lubuski WIIH zawiadomił kontrolowanego o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie usunięcia stwierdzonych w toku kontroli nieprawidłowości, tj. używania prawnie chronionej nazwy „hotel” bez decyzji marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce położenia tego obiektu, niezgłoszeniu świadczonych usług hotelarskich do ewidencji prowadzonej przez prezydenta miasta, niepotwierdzeniu spełnienia wymagań przeciwpożarowych poprzez okazanie opinii właściwego miejscowo komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej lub osoby wykonującej czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej, o której mowa w art. 4 ust. 2a ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1372).

Jednocześnie w ww. zawiadomieniu stronę postępowania poinformowano, że przysługuje jej w terminie 7 dni od otrzymania zawiadomienia prawo do czynnego udziału w toku postępowania, tj. do zapoznania się aktami sprawy oraz składania wyjaśnień i wniosków dowodowych zgodnie z wymaganiami art. 10 Kpa, które strona odebrała 19 sierpnia 2019 r.

W dniu 2 września 2019 r. strona postępowania nadesłała e-mail w którym wniosła o przesłuchanie w charakterze strony, bez podania na jaką okoliczność.

W trakcie postępowania administracyjnego organ pierwszej instancji ustalił, na podstawie rozmów telefonicznych, co ujęto w formie notatki służbowej, że strona postępowania:

- nie posiada nadal decyzji i nie złożyła wniosku w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Lubuskiego w Zielonej Górze o zaszeregowaniu obiektu pod nazwą „Hotel-s Kelman” do określonego rodzaju i kategorii,
- nie złożyła wniosku o wpis do ewidencji obiektów świadczących usługi hotelarskie (nadal nie figuruje w ewidencji obiektów),
- nie posiada opinii ani protokołu okresowej kontroli w zakresie spełniania wymagań przeciwpożarowych, a także nie zgłaszała w tym zakresie potrzeb w Państwowej Straży Pożarnej w Nowej Soli.

W związku z powyższym Lubuski WIIH w dniu 3 września 2019 r. wydał decyzję (sygn. akt ZNU.8361.39.2019.UM), na mocy której zarządził usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości przez przedsiębiorcę K. K. prowadzącego działalność pod firmą Hotels Kelman K. K. w Nowej Soli, polegających na:

- 1) używaniu prawnie chronionej nazwy „hotel” w obiekcie „Hotel-s Kelman”, bez decyzji marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce położenia obiektu, wbrew przepisom art. 43 ust. 1 w związku z art. 36 pkt 1 i art.39 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 238),
- 2) niezgłoszeniu świadczonych usług hotelarskich do ewidencji prowadzonej przez Prezydenta Miasta, wbrew przepisom art. 39 ust. 3 w związku z art. 38 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 238),
- 3) niespełnieniu wymagań przeciwpożarowych poprzez nieokazanie opinii właściwego miejscowo komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej lub osoby wykonującej czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej, wbrew § 4 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z 19 sierpnia 2004 r. w sprawie obiektów hotelarskich i innych obiektów, w których są świadczone usługi hotelarskie (Dz. U. z 2017 r. poz. 2166).

Jednocześnie przedsiębiorcę zobowiązano do poinformowania Lubuskiego WIIH o sposobie wykonania zarządzenia w terminie 21 dni licząc od dnia doręczenia decyzji.

W odpowiedzi na e-mail przedsiębiorcy wysłany 2 września 2019 r. Lubuski WIIH pismem z dnia 4 września 2019 r. poinformował przedsiębiorcę, iż w przedmiotowej sprawie została wydana decyzja administracyjna.

Od decyzji organu pierwszej instancji strona odwołała się pismem z 23 września 2019 r. do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dalej: „Prezesa UOKiK, organ drugiej instancji” i wniosła o uchylenie decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. Decyzji zarzuciła naruszenia art. 7 Kpa, art. 8 Kpa, art. 11 Kpa, art. 77 § 1 Kpa w związku z art. 107 § 3 Kpa poprzez fragmentaryczną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym pominięcie zeznań strony.

Pismem z 15 października 2019 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o toczącym się postępowaniu odwoławczym, a także o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

W odpowiedzi, strona postępowania pismem z 22 października 2019 r. wniosła o przesłuchanie jej, nie podając na jaką okoliczność i zastrzegła możliwość składania wniosków dowodowych.

Postanowieniem z 5 listopada 2019 r. Prezes UOKiK odmówił przeprowadzenia dowodu z zeznań strony.

Pismem z 7 listopada 2019 r. Lubuski WIIH przekazał Wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w Nowej Soli II Wydziału Karnego z dnia 17 października 2019 r. (sygn. akt II W 702/19) uznający za winnego popełnienia wykroczeń z art. 60¹ § 4 pkt 2, pkt 2a, pkt 3 Kw i na podstawie art. 60¹ ust. 4 Kw wymierzył stronie karę grzywny w wysokości 1000 zł (słownie: tysiąc złotych).

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest

organem wyższego stopnia i w związku z tym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Powodem wszczęcia postępowania zakończonego decyzją – zarządzeniem pokontrolnym Lubuskiego WIIH z 3 września 2019 r., było stwierdzenie w toku kontroli nieprawidłowości polegających na używaniu przez przedsiębiorcę nazwy rodzajowej „hotel”, podlegającej ochronie prawnej, bez wymaganej decyzji Marszałka Województwa Lubuskiego zaszeregowaniu obiektu do określonego rodzaju, wbrew obowiązkowi określonymu w art. 38 ust. 1 ustawy o usługach hotelarskich, czym naruszono art. 43 ust. 1 ww. ustawy oraz nazwy „hotel” na szyldach przed wejściem do budynku, wewnątrz budynku, na wizytówkach, która to nazwa mogła wprowadzać konsumentów w błąd co do rodzaju obiektu, w którym świadczone usługi hotelarskie.

Ponadto strona postępowania przed rozpoczęciem świadczenia usług hotelarskich nie zgłosiła obiektu do ewidencji obiektów prowadzonej przez prezydenta miasta właściwego ze względu na miejsce jego położenia, co narusza zapisy art. 39 ust. 3 w związku z art. 38 ust. 3 ustawy o usługach hotelarskich.

Strona postępowania nie posiadała także opinii właściwego miejscowo komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej lub osoby wykonującej czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej, wbrew § 4 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia w sprawie obiektów hotelarskich.

Przepisy ustawy o usługach hotelarskich wprost wskazują w art. 39 ust. 1, że przed rozpoczęciem świadczenia usług hotelarskich w obiekcie hotelarskim, o którym mowa w art. 35 ust. 1 ustawy przedsiębiorca jest obowiązany uzyskać zaszeregowanie tego obiektu do odpowiedniego rodzaju i kategorii. Natomiast zgodnie z art. 37 pkt 1 ustawy ustala się dla hoteli, moteli i pensjonatów – pięć kategorii oznaczonych gwiazdkami. Zaszeregowania obiektów hotelarskich do poszczególnych rodzajów w myśl art. 38 ust. 1 ww. ustawy dokonuje, kategorie nadaje oraz prowadzi ich ewidencję marszałek województwa właściwy ze względu na miejsce ich położenia.

W myśl przepisu art. 42 ust. 1 ww. ustawy zaszeregowanie, odmowa zaszeregowania, potwierdzenie zaszeregowania bądź zmiana zaszeregowania obiektu hotelarskiego do określonego rodzaju, nadanie, odmowa nadania lub zmiana kategorii, odmowa wpisu do ewidencji obiektów hotelarskich i wykreślenie z ewidencji obiektów hotelarskich, a także nakazanie wstrzymania świadczenia usług hotelarskich następuje w formie decyzji administracyjnej.

Stosownie do art. 43 ust. 1 ustawy o usługach hotelarskich nazwy rodzajów i oznaczenia kategorii obiektów hotelarskich podlegają ochronie prawnej i mogą być stosowane wyłącznie w odniesieniu do obiektów hotelarskich. Możliwość oznaczenia obiektu nazwą rodzajową czy kategoriami przysługuje przedsiębiorcy, po uprzednim wypełnieniu określonych przepisami warunków. Nazwa „hotel” może więc być używana – stosownie do art. 43 ust. 1 ww. ustawy – wyłącznie w przypadku obiektów hotelarskich, w odniesieniu do których marszałek województwa, właściwy ze względu na miejsce położenia nieruchomości, wydał na mocy art. 38 ust. 1 ustawy o usługach hotelarskich decyzję o zaszeregowaniu obiektu do odpowiedniego rodzaju i kategorii obiektów hotelarskich.

Strona w skierowanym do Prezesa UOKiK odwołaniu wskazała, że wniosła o uchylenie decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. Decyzji strona zarzuciła naruszenie zasad: prawdy obiektywnej, pogłębiania zaufania uczestników postępowania do organów publicznych, wyjaśniania zasadności przesłanek, a także fragmentarycznej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym pominięcie zeznań strony, co naruszyło prawo strony do swobodnej wypowiedzi.

Ustosunkowując się do twierdzeń strony należy podkreślić, że przedsiębiorca nie kwestionuje ustaleń faktycznych poczynionych w toku kontroli, to jest używania nazwy „hotel” świadcząc usługi hotelarskie w innym obiekcie, bez uzyskania decyzji Marszałka Województwa Lubuskiego, braku wpisu do ewidencji prowadzonej przez Prezydenta Miasta czy też braku opinii właściwego miejscowo komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej lub osoby wykonującej czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej.

Odnosząc się do argumentów strony organ drugiej instancji wskazuje, że przedmiotem kontroli przedsiębiorcy było sprawdzenie rzetelności i legalności prowadzonej działalności gospodarczej w obiekcie, w którym prowadzone są usługi hotelarskie, a zatem oznakowanie tego obiektu musi być rozpatrywane w kontekście jego przeznaczenia jako miejsca świadczenia usług hotelarskich. W związku z powyższym, jeżeli inspektorzy w toku kontroli ustalili, że mają do czynienia z innym obiektem, co miało miejsce w niniejszej sprawie, w którym świadczone są usługi hotelarskie, to organ zobowiązany jest również do oceny jego oznakowania i stosowanych nazw w kontekście ustawy o usługach hotelarskich.

Niewątpliwie jest, że przedsiębiorca nie tylko niezgodnie z obowiązującymi przepisami używał nazwy „hotel”, ale także nie dopełnił obowiązku uzyskania decyzji uprawniającej do

używania tej nazwy, poprzez zgłoszenie swojego obiektu do ww. ewidencji, a także nie uzyskał pozytywnej opinii dotyczącej ochrony przeciwpożarowej w obiekcie.

Z protokołu kontroli, a także całego materiału zgromadzonego w przedmiotowej sprawie wynika, iż przedsiębiorca osobiście brał udział w czynnościach kontrolnych, a także ustosunkował się do protokołu kontroli, przysyłał pisma oraz e-maile (w sumie 5 pism).

Zatem twierdzenie, iż konieczne jest przesłuchanie strony w charakterze świadka, ponieważ nie mógł swobodnie wypowiedzieć się w kwestiach dotyczących przedmiotowej sprawy, jest całkowicie nieuzasadnione.

Strona, pismem z 22 października 2019 r., w trakcie postępowania prowadzonego przez organ drugiej instancji, złożyła także wniosek o złożenie własnych zeznań.

Postanowieniem z 5 listopada 2019 r. Prezes UOKiK odmówił przeprowadzenia dowodu z zeznań strony.

Zeznania strony, zdaniem Prezesa UOKiK, nie wniosłyby do sprawy żadnych nowych okoliczności. Strona postępowania nie złożyła bowiem stosownego wniosku do Marszałka Województwa, w celu uzyskania zaszeregowania prowadzonego obiektu do odpowiedniego rodzaju i kategorii, ponadto nie uzyskała również opinii, właściwego miejscowo komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej lub osoby wykonującej czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej, w zakresie spełniania wymagań przeciwpożarowych. Uzyskane dokumenty mogła dołączyć do materiału dowodowego, jednak nie zostały one przedstawione Prezesowi UOKiK.

Należy zauważyć również, że strona miała możliwość złożenia swoich zeznań w trakcie przesłuchania przeprowadzonego 24 kwietnia 2019 r. w związku ze sporządzeniem wniosku o ukaranie. Przedsiębiorca został pouczone o swoich prawach, przedstawiono mu zarzuty do których się nie przyznał i odmówił składania wyjaśnień (protokół przesłuchania ZNU: 8361.39.2019)

W świetle art. 78 § 1 Kpa żądanie strony dotyczące przeprowadzenia dowodu powinno być uwzględnione, jeżeli przedmiotem dowodu jest okoliczność mająca znaczenie dla sprawy. Organ może nie uwzględnić żądania strony, które nie zostało zgłoszone w toku przeprowadzania dowodów lub w czasie rozprawy, jeżeli żądanie to dotyczy okoliczności już stwierdzonych innymi dowodami, chyba że mają one znaczenie dla sprawy (art. 78 § 2 Kpa).

Zgodnie z wyjaśnieniami zawartymi w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 4 sierpnia 2017 r. (sygn. I OSK 1607/16, LEX nr 2345355), w każdym postępowaniu organ ma obowiązek zgromadzenia dowodów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia danej sprawy i poczynienia na tej podstawie niezbędnych ustaleń faktycznych. O tym, jakie ustalenia

faktyczne są konieczne dla załatwienia sprawy, decydują jednak prawidłowo wyłożone przepisy prawa materialnego, a nie subiektywne przekonanie strony. Żaden organ prowadzący postępowanie nie ma obowiązku przeprowadzenia wszystkich dowodów wnioskowanych przez stronę. Wskazywanych przez nią środków dowodowych nie można pominąć tylko wtedy, gdy nie zostały wyjaśnione sporne fakty mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Powoduje to, że tylko nieustalenie okoliczności mających znaczenie dla sprawy można uznawać za naruszenie reguł procedowania, które mogłoby mieć wpływ na treść ustaleń faktycznych, a w konsekwencji na treść orzeczenia kończącego postępowanie w danej sprawie. Przewidziane w art. 78 k.p.a. uprawnienie strony podlega ograniczeniom ze względu na celowość i szybkość postępowania. Organ może nie uwzględnić żądania przeprowadzenia dowodu, jeżeli ma to na celu przewleczenie sprawy (wyrok NSA z 29 listopada 2016 r., sygn. II GSK 3322/15, LEX nr 2230883).

W kwestii zaś korzystania przez stronę z zastrzeżonej nazwy „hotel” Prezes UOKiK zaznacza, że to przedsiębiorca decyduje o sposobie, oznakowaniu i miejscu prowadzenia działalności gospodarczej. Niemniej jednak obowiązkiem przedsiębiorcy prowadzącego usługi hotelarskie jest respektowanie obowiązujących przepisów prawa, w tym wypadku przepisów ustawy o usługach hotelarskich. Jeżeli obiekt, w którym przedsiębiorca prowadzi usługi hotelarskie, poprzez swoje oznaczenie może wprowadzać konsumentów w błąd co do rodzaju obiektu, to w efekcie przedsiębiorca, który podejmie się prowadzenia działalności w takim obiekcie ponosi wszelkie konsekwencje prawne wynikające z niewłaściwego oznakowania. To w interesie przedsiębiorcy jest podejmowanie takich czynności prawnych lub faktycznych, jak korzystanie z domen internetowych czy oznakowanie obiektu, aby umożliwiły mu prowadzenie działalności zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. W niniejszej sprawie Prezes UOKiK nie ma wątpliwości, że używanie nazwy „hotel” w oznakowaniu obiektu, na wizytówkach czy stronie internetowej reklamującej obiekt, w którym przedsiębiorca świadczy usługi hotelarskie, wprost sugeruje potencjalnym klientom, że kontrolowany obiekt jest hotelem, a zatem spełnia wszelkie wymagania zawarte w przepisach dla tego typu obiektów.

Fakt, że powyższe oznakowanie wprowadza konsumentów w błąd nie budzi żadnych wątpliwości zarówno organu pierwszej, jak i drugiej instancji.

Organ drugiej instancji wskazuje również, że przedsiębiorcy mają prawo prowadzić działalność polegającą m.in. na wynajmie pokoi w formie innej niż wymienione w art. 36 o usługach hotelarskich, tj. w oparciu art. 35 ust. 2 ustawy. Jednakże nie oznacza to, że w związku z faktem, iż strona nie starała się o zaszeregowanie zgodne z art. 36 ww. ustawy

może swobodnie dokonywać wyboru oznakowania swojego obiektu. Dowolność w wyborze nazwy występuje bowiem pod prawnie określonymi warunkami. Co oczywiste przedsiębiorca nie może stosować nazw prawnie chronionych czy oznaczeń kategorii obiektów hotelarskich, jak również nie może wprowadzać konsumentów w błąd, o ile nie obiekt spełnia wymagań określonych prawem i nie został poprawnie skategoryzowany.

Niewątpliwie odbiorcami usług świadczonych przez przedsiębiorców są konsumenci, którzy poszukują miejsc noclegowych i wyżywienia o określonym standardzie. Wyborów dokonują najczęściej okazjonalnie, przy wyjazdach prywatnych lub grupowych. Wielu konsumentów ma określone doświadczenie w zakresie korzystania z usług turystycznych i hotelarskich i posiada wiedzę na temat tego, że obiekty skategoryzowane np. do grupy hoteli muszą spełniać określone wysokie standardy i takiego też standardu będą oczekiwać. Nie mają przy tym obowiązku sprawdzać czy oferta, jaką dysponuje dany przedsiębiorca odpowiada wszystkim wymaganiom stawianym danemu typowi obiektu. Dokonując zatem wyboru oferty konsumenci kierują się również nazwą obiektu. Wprowadzenie w błąd, polega więc na pewnym zniekształceniu procesu decyzyjnego konsumenta poprzez wytworzenie w jego umyśle mylnego przekonania co do transakcji, którą chce zawrzeć, jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie chociażby przy oznaczaniu obiektu jako „Hotel-s Kelman.

Ponadto konsumenci, w tym zagraniczni, nie mają obowiązku znać szczegółowych przepisów prawnych, czy też niuansów językowych i dla nich obiekt posiadający w nazwie słowo „hotel”, w jakiegokolwiek formie gramatycznej, jest hotelem i spełnia w związku z tym określone standardy.

Nie ulega wątpliwości, że oznaczenie obiektu hotelarskiego jako „Hotel-s” może wywołać u konsumenta wątpliwości co do kategorii obiektu. Należy zauważyć, że niezależnie od definicji legalnej, zgodnie z definicją językową słowa „hotel” (Słownik Języka Polskiego Wydawnictwa Naukowego PWN Warszawa, 2006 r.) jest to budynek mieszkalny przeznaczony do czasowego pobytu osób zatrzymujących się w danej miejscowości. W ocenie Prezesa UOKiK konsument dokonując zakupu usługi w obiekcie oznaczonym jako „Hotel-s” może mieć przeświadczenie, iż korzysta z obiektu będącego hotelem i spełniającego wszystkie wymagania przepisów ustawy o usługach turystycznych.

Stanowisko organu pierwszej instancji, popierane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zostało potwierdzone również w stanowisku Ministerstwa Sportu i Turystyki z 2 stycznia 2012 r. (MSiT-DT-11/021/1/2012/1), w którym to stwierdzono, iż takie nazwy jak „hotelik”, „HOTELik”, „motelik”, „MOTELik”, „hotelux”, jak również inne przekształcenia ww. nazw, takie jak „OTEL”, „Wotel”, „usługi HOTELarskie” itp. spełniają

znamiona wykroczenia określonego w art. 60¹ § 4 pkt 2a Kodeksu wykroczeń i powinny podlegać odpowiednim sankcjom wynikającym z tego przepisu. Tego rodzaju praktyki mogą bowiem wprowadzać klientów błąd co do rodzaju obiektu hotelarskiego – zaznaczono w ww. opinii.

Ww. teza została również poparta przez Naczelny Sąd Administracyjny, który w wyroku z 7 kwietnia 2016 r. II GSK 2582/14 (LEX nr 2065311) wydanym na podstawie skargi złożonej przez Prezesa UOKiK stwierdził, iż „na gruncie ustawy o usługach turystycznych nie wszystkie obiekty w których prowadzi się usługi hotelarskie podlegają zaszeregowaniu. Takiemu zaszeregowaniu podlegają enumeratywnie wymienione w ustawie o usługach turystycznych (w art. 36 ustawy o usługach turystycznych) obiekty, których zaszeregowania do poszczególnych rodzajów, nadanie kategorii i prowadzenie ewidencji dokonuje marszałek województwa”. Sąd stwierdza dalej, że w stosunku do obiektów hotelarskich muszą być spełnione wymagania co do wielkości obiektu, jego wyposażenia oraz zakresu świadczonych usług, ustalone dla rodzaju i kategorii, do których obiekt został zaszeregowany (art. 35 ust. 1 ww. ustawy). W stosunku do pozostałych obiektów wymagania te są złagodzone, muszą one bowiem spełniać minimalne wymagania co do wyposażenia, o których mowa w art. 45 pkt 4 ww. ustawy. Obiekty hotelarskie, w tym co oczywiste również hotel, są zatem w ocenie sądu, obiektami o określonym, wynikającym z przepisów prawnych standardzie. W konsekwencji usługi świadczone w hotelu mają zagwarantowany poziom i jakość. Stosownie do treści art. 43 ust. 1 ustawy o usługach turystycznych nazwy i rodzaje obiektów hotelarskich, o których mowa w art. 36 i art. 37, podlegają ochronie prawnej i mogą być stosowane wyłącznie w odniesieniu do obiektów hotelarskich w rozumieniu niniejszej ustawy. Jak podkreśla Naczelny Sąd Administracyjny z art. 43 ust. 1 ww. ustawy wynika przy tym norma zakazująca używania dla obiektów niespełniających wymagań, chronionych prawem nazw obiektów hotelarskich, w tym nazwy „HOTEL”. Nie ma przy tym znaczenia, czy nazwa ta jest pisana z dużej, czy małej litery, użyta w formie zdrobniałej, czy z określonymi prefiksami, zakazane jest użycie określonej nazwy obiektu hotelarskiego, mogącej wprowadzać w błąd, a więc w tym przypadku nazwy „HOTELIK”(…) Przyjąć więc należy, że używanie chronionej nazwy, niezgodnie z przepisami jest sankcjonowane nie tylko na gruncie ustawy – Kodeks wykroczeń (art. 60¹ § 4 pkt 2 i 2a który wprost nawiązuje do użytych w ustawie o usługach turystycznych - rodzaju lub kategorii obiektów hotelarskich), lecz także na gruncie ustawy o usługach turystycznych umożliwia, w ramach posiadanych przez organy kompetencji, podjęcie działań, aby doprowadzić do wyeliminowania takiego postępowania.

Strona nie zgłosiła także świadczonych usług hotelarskich do ewidencji prowadzonej przez Prezydenta Miasta, co stanowi naruszenie nie tylko przepisów art. 39 ust. 3 w związku z art. 38 ust. 3 ustawy o usługach hotelarskich ale także wypełnia dyspozycję art. 60¹ § 4 pkt 3 Kw.

Naruszenie powyższych przepisów skutkowało wysłaniem przez organ pierwszej instancji wniosku o ukaranie z 23 września 2019 r (strona odmówiła przyjęcia mandatu karnego w kwocie 400 zł) do Sądu Rejonowego w Nowej Soli.

Wyrokiem z dnia 17 października 2019 r. strona postępowania została uznana przez Sąd Rejonowy w Nowej Soli za winną popełnienia ww. wykroczeń i wymierzono jej karę grzywny w wysokości 1000 zł.

Strona nie wypełniła także obowiązku nakładanego na przedsiębiorcę wynikającego z przepisów przeciwpożarowych w obiektach hotelarskich, a także innych obiektach. Zapewnienie bezpieczeństwa osobom korzystającym z usługi wynajmu pokoi powinna stanowić priorytet dla osób prowadzących takie usługi. W obiekcie, który nie spełnia wymagań przeciwpożarowych nie powinno się, w interesie społecznym, świadczyć usług hotelarskich, do czasu przedstawienia tych dokumentów potwierdzających bezpieczeństwo korzystających z usług hotelarskich.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że podjęta przez Lubuskiego WIIH decyzja była prawidłowa. Organ pierwszej instancji podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, co zostało zawarte w aktach sprawy. Ponadto kilkakrotnie Lubuski WIIH wyjaśniał stronie jakie przepisy obowiązują przedsiębiorcę prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie usług hotelarskich.

W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania zarządzenia pokontrolnego w formie decyzji administracyjnej, na mocy której zarządzono wobec przedsiębiorcy usunięcie nieprawidłowości stwierdzonych w trakcie kontroli w obiekcie świadczącym usługi hotelarskie "Hotel-s Kelman" w Nowej Soli, należącym do Pana K. K. prowadzącego działalność pod firmą Hotels Kelman K. K. w Nowej Soli:

- 1) zaprzestanie używania przez przedsiębiorcę używania prawnie chronionej nazwy „hotel” w obiekcie „Hotel-s Kelman”, bez decyzji marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce położenia obiektu, wbrew przepisom art. 43 ust. 1 w związku z art. 36 pkt 1 i art.39 ust. 1 ustawy o usługach hotelarskich,

- 2) zgłoszenie świadczonych usług hotelarskich do ewidencji prowadzonej przez Prezydenta Miasta, wbrew przepisom art. 39 ust. 3 w związku z art. 38 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich,
- 3) spełnienia wymagań przeciwpożarowych poprzez nieokazanie opinii właściwego miejscowo komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej lub osoby wykonującej czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej, wbrew § 4 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia w sprawie obiektów hotelarskich.

Jednocześnie przedsiębiorców zobowiązano do poinformowania Lubuskiego WIIH o sposobie wykonania zarządzenia w terminie 21 dni licząc od dnia doręczenia decyzji

Tym samym decyzja Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wielkopolskim z 3 września 2019 r (nr akt kontroli: ZNU.8361.39.2019.UM) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata tzw. wpis stały w wysokości 200 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 3 § 2a, art. 64c § 1 i 2, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 z późn. zm.); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).

z up. Prezesa

Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska

Dyrektor

Departamentu Inspekcji Handlowej

/podpisano elektronicznie/